

ИЗЪ „ДУМИТЕ НА НЕЩАТА“

ПЕСЕНЬ

Денятъ проужа песенята,
И азъ тогава градинна
забегна, тъй тамъ се сиря
по чешмата на крина.

И азъ аромата ѝ се сви.
И чака тамъ азъ нея,
вечерната заля горн
доиста да изгря.

Тогавъ крина разпери тя,
и те я вингъ подмечи —
за да излезъ надъ цвѣта
ти своята утѣха.

СМЕРЦО. Гръцъ.

Когато идешъ тамъ,
полека ѝ кажи:
есенната мъгла градината сирѣжи,
и той е самъ.

И динките цвѣта
увиждашъ и те,
увиждашъ и тя, немилвано дете,
за тебъ азъ мечта.

Когато идешъ тамъ,
полека ѝ кажи:
есенната мъгла градината сирѣжи —
и той е самъ!

Не чакай отговоръ,
и тихо помени —
че ще затвори той съ есенните дни
утихналъ взоръ.